

РЕШЕНИЕ

№ 178

гр. Кюстендил, 02.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – КЮСТЕНДИЛ, III СЪСТАВ, в публично заседание на пети април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Росица Б. Савова

Членове: Т. Хр. Костадинова
Елисавета Г. Деянчева

при участието на секретаря Любка Евг. Николова
като разгледа докладваното от Т. Хр. Костадинова Въззивно гражданско дело № 20231500500074 по описа за 2023 година

Производството е по чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е въз основа на въззивна жалба, подадена от Община Кюстендил, гр. Кюстендил, пл. „***“ №1 срещу Решение № 850/29.11.2022 г. на Районен съд – Кюстендил, постановено по гр.д. № 785/2022 г. по описа на същия съд, в частта, с която общината е осъдена да заплати на Т. А. И. сумата от 7 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания в резултат от увреждане, настъпило на 04.02.2022 г. поради подхлъзване и падане на заледен и непочистен от сняг и лед тротоар в гр. Кюстендил, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба (09.05.2022г.) до окончателното изплащане на задължението, както и сумата от 40,60 лева, представляваща имуществени вреди, представляващи заплатена потребителска такса по сметка на „Специализирани болници за рехабилитация – Национален комплекс“ ЕАД за осъществена рехабилитация, ведно със законна лихва върху тази сума от момента на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на задължението.

С посоченото по-горе решение съдът е отхвърлил иска за горницата над 7 000 лв. до претендирания размер от 10 000 лева- обезщетение за претърпените неимуществени вреди като неоснователен. В тази част решението не е обжалвано и е влязло в сила

Във въззивната жалба се прави възражение за необоснованост на решението в обжалваната част, тъй като е постановено въз основа на свидетелски показания, интерпретирани от съда по начин, който въззивникът не споделя. В решението са кредитирани показанията на свидетелите на ищеца, но не и тези на общината, с които се оборвало твърдението на ищцата за нейното бездействие. Сочи се виновно поведение, водещо до изключителен принос от страна на ищцата за настъпване на вредоносния резултат. Като отделен порок на обжалваното решение се излага липсата

на анализ и мотивиране на решаващия извод на съда въз основа на всички относими към спорния предмет факти и обстоятелства. Не било отчетено от съда и обстоятелството, че мястото, където се твърди, че е настъпил деликтът, е тротоарно пространство и че почистването пред сгради и търговски обекти е задължение на ползвателите им, съгласно Наредбата за поддържане и опазване на чистотата на територията на Община Кюстендил. Неправилно било възприето от решаващия съд, че мястото на осъществения деликт е път/улица и съответно е приложен Закона за пътищата. Акцентира се на липсата на противоправно поведение от страна на общинските служители, изразяващо се в ненадлежно изпълнение на дейности по поддържане на пътищата.

Искането е за неговата отмяна и отхвърляне изцяло на предявения иск. В условията на евентуалност се заявява искане за редуциране размера на присъденото обезщетение за неимуществени вреди

Въззиваемата страна – Т. А. И. чрез пълномощника си адв. Д. М. е депозирала отговор в срока по чл.263, ал.1 ГПК. В него изразява становище за неоснователност на въззивната жалба. Искът се приема за доказан с ангажираните в производството доказателства – свидетелски показания и съдебно – медицинска експертиза, при което се поддържа искане за потвърждаване на решението в обжалваната част.

В съдебно заседание пред окръжен съд въззивната община не е изпратила представител, който да вземе становище по делото, а представителят на въззиваемата Т. И. изразява становище за доказаност на иска, поради което иска потвърждаване на решението в обжалваната част..

Кюстендилският окръжен съд след като прецени доказателствата по делото, доводите и възраженията на страните по отделно и в тяхната съвкупност при условията на чл.12 ГПК, приема за установено следното:

Въззивната жалба е процесуално допустима, тъй като е подадена от легитимирано лице /надлежна страна/ при спазване на разпоредбите на чл. 259 и сл. от ГПК.

Съгласно чл. 269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от релевираните основания във въззивната жалба, с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните.

При извършена проверка съдът намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо, а по същество е и правилно, поради което на основание чл.272 от ГПК препраща към мотивите на първоинстанционния съд.

Във връзка с доводите в жалбите за неправилност на решението, следва да се посочи и следното:

Отговорността по чл.49 от ЗЗД е за чужди виновни противоправни действия. В тежест на ищеца по исковете за ангажиране на безвиновна гаранционно- обезпечителна отговорност на ответника по чл.49 от ЗЗД във вр. с чл.45 от ЗЗД е да проведе пълно доказване на елементите от фактическия й състав противоправно деяние на лице, на което е възложена работа от ответника по трудов или друг договор, причинени вреди при или по повод изпълнението на възложената работа, причинна връзка между противоправното поведение и причинения вредоносен резултат, размерът на вредите.

Съвкупната преценка на събраните по делото доказателства, води до категоричния извод, че причината за падането на ищцата е непочистено от снега и заледено стълбище, водещо от пл. „***“ №1 към тротоара на улица „***“. Съдът прави този извод кредитирайки показанията на свидетелката ***, която работи в магазин, от който има пряка видимост към мястото на инцидента.Тя твърди, че стъпалата между улицата и площада не са били почистени от снега и леда и е видяла ищцата, която е паднала и си е наранила лявата ръка. Съдът кредитира показанията на тази свидетелка,

тъй като същата няма родствена връзка с ищцата, липсват данни за евентуална нейна заинтересованост от изхода на производство, а и показанията □ се основават на непосредствените впечатления за падането на ищцата, както и от мястото, на което това е станало. Показанията на тази свидетелка коренсподират с показанията на свид. ***, която също сочи, че е видяла, че ищцата е паднала, тъй като стълбите са били заледени, както и със заключението на приетата в първоинстанционното производство СМЕ, според която увреждането на ищцата- фрактура на лъчевата кост /радиус/ на лява предмишница на тимично място- в областта на китката, е възможно да се получи при падане върху дланта на ръката. Направеният от съда извод относно мястото и причината за падането на ищцата не може да бъде опроверган от показанията на свидетелката ***, която работи в ответната община и която твърди, че на 04.02. е почистила стълбището с айсмел и бутилка. Преценени в тяхната съвкупност, тези доказателства не могат да доведат до извод, че ответникът е изпълнил задълженията, вменени му от закона за почистване на общинския имот от лед и сняг, както и на обезопасяване на местата, където той е опасен за придвижване на гражданите. В този смисъл неоснователно е твърдението във въззивната жалба, че обжалваното решение е необосновано, тъй като първоинстанционният съд неправилно е интерпретирал показанията на свидетелите.

Неоснователен е и довода във въззивната жалба, че съдът не е отчел обстоятелството, че мястото, където се твърди, че е настъпил деликта е тротоарно пространство и че почистването пред сгради и търговски обекти е задължение на ползвателите им съгласно Наредбата за поддържане и опазване на чистотата на територията на Община Кюстендил. В тази връзка следва да се посочи следното:

По силата на чл.2, ал.1, т.2 от ЗОС във вр. с пар. 7, ал.1, т.4 от ЗМСМА, общината е собственик на улицата, площада и стълбището между тях. Съгласно чл.11, ал.1 от ЗОС имотите- общинска собственост, се управляват в интерес на населението в общината съобразно разпоредбите на закона и с грижата на добър стопанин. Следователно задължение на общината е да се грижи за обезопасяването на участъка, където е станал инцидента. В случая непочистения от снега и заледен участък, явяващ се като причина за падането на ищцата, се дължи на бездействието на длъжностните лица, на които ответната община е възложила изпълнението на задълженията по почистването от сняг и лед на имотите си. Ето защо тя отговаря спрямо увреденото лице на основание чл.49 от ЗЗД. Вярно е, че в нормата на чл. 17, ал.1 от Наредбата за поддържане и опазване на чистотата на територията на Община Кюстендил е предвидено, че почистването на снега от тротоарите, прилежащи към сградите, както и почистването на ледените висулки, се извършва от съответните физически и юридически лица, стопанисващи експлоатиращи сградата, но следва да се има предвид, че в чл.15, ал.3 от същата наредба е посочено, че конкретните очертания (граници) на прилежащите територии се определят от кмета на общината или от упълномощени от него лица от общинската администрация, като в случая по делото не е представено доказателство за очертани прилежащи територии към най- близката до инцидента сграда. Следва да се има предвид, че инцидента с ищцата е станал на стълбище между два общински имота- улица и площад, поради което не може да се приеме, че е влизало в задълженията на посочените в чл.17 от наредбата лица да почистват снега. Не без значение са и показанията на свид. ***, която сочи, че □ е било възложено почистването на участъка пред ОББ и Райфайзенбанк, пред които се намира площад „***“.

Съдът намира, че определеното обезщетение в размер на 7000 лв. представлява справедливо, съобразно с критерия на чл. 52 от ЗЗД, обезщетение за претърпените от ищцата неимуществени вреди. Този размер на обезщетението е съобразен и със задължителната съдебна практика, вкл. и с ППВС № 4/1968 г. и с общественоекономическите условия в страната към периода на настъпване на вредата.

С оглед на изложеното съдът счита, че решението на районен съд е

законосъобразно в обжалваната част и следва да се потвърди.

На основание чл.78, ал.3 от ГПК на въззиваемата се дължат сторените пред окръжен съд разноски, които са в размер на 400 лв., съгласно приложения по делото Списък на разноските по чл. 80 от ГПК.

С оглед на изложеното съдът постанови решението си.

Воден от горното, окръжният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 850/29.11.2022 г. на Районен съд – Кюстендил, постановено по гр.д. № 785/2022 г. по описа на същия съд в частта, с която Община Кюстендил, гр. Кюстендил, пл. „***“ №1 е осъдена да заплати на Т. А. И., ЕГН *****, с адрес: гр. Кюстендил, ул. „***“ №6 сумата от 7 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания в резултат от увреждане, настъпило на 04.02.2022 г. поради подхлъзване и падане на заледен и непочистен от сняг и лед тротоар в гр. Кюстендил, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба (09.05.2022г.) до окончателното изплащане на задължението, както и сумата от 40,60 лева, представляваща имуществени вреди, представляващи заплатена потребителска такса по сметка на „Специализирани болници за рехабилитация – Национален комплекс“ ЕАД за осъществена рехабилитация, ведно със законна лихва върху тази сума от момента на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на задължението.

В останалата част решението е влязло в сила.

ОСЪЖДА Община Кюстендил, гр. Кюстендил, пл. „***“ №1 да заплати на Т. А. И., ЕГН *****, с адрес: гр. Кюстендил, ул. „***“ №6 сумата от **400 /четиристотин/ лева** деловодни разноски.

Решението може да се обжалва пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____